

I § 48, stk. 1, har man derfor foreslået en i det væsentlige til tinglysningslovens § 37 svarende deklaratorisk grundregel om, hvad en registreret ret over et skib omfatter. Reglen nævner udtrykkeligt maskiner, kedler, motorer, radioudstyr, ekkolod fiskeredskaber, instrumenter og andet tilbehør, der er anskaffet på ejerens bekostning. Heraf følger, at f. eks. et Deccaanlæg eller lignende genstand, der er lejet, ikke omfattes af panteretten ifølge denne regel. Forudsætningen herfor må dog være, at det drejer sig om et reelt leje forhold og ikke et camoufleret ejendomsforbehold. Det er overfor kommissionen oplyst, at det i praksis undertiden forekommer, at radioanlæg, tankrensingsapparat og lign. materiel udlejes til rederier. Kul, olie og lignende, der er bestemt til at forbruges under rejsen, omfattes ikke af de registrerede rettigheder.

Det er endvidere i overensstemmelse med den tidligere nævnte højesteretsdom udtrykkeligt udtalt, at de i stk. 1 omhandlede genstande stadig betragtes som tilbehør, selvom de midlertidigt er adskilt fra skibet.

Stk. 2 indeholder en regel om, at materialer, der er anskaffet til et foreløbig registreret skib, omfattes af de registrerede rettigheder over skibet. Reglen er i modsætning til den gældende lovs § 47 præceptiv og gælder såvel i forhold til kreditorer som overfor omsætnings erhververe.

Kommissionen har overvejet, hvorvidt begrebet tilbehør i dette tilfælde kunne udstrækkes til også at omfatte materialer, der er indkøbt til en nybygning, men endnu ikke er transporteret til byggepladsen. Da man imidlertid må lægge vægt på, at de pågældende materialer er tydeligt individualiseret som vedrørende nybygningen, f. eks. ved påmaling af byggenummer, idet dette bør være afgørende for, om ejendomsretten kan antages at være gået over til bygherren, og under hensyn til nødvendigheden af at have en klar og praktikabel regel, har man dog ment at måtte begrænse reglen til kun at gælde de til skibet anskaffede materialer, der er individualiseret på byggepladsen og påmærket som vedrørende skibet.

I stk. 3 er optaget en til tinglysningslovens § 38 svarende præceptiv regel, hvorefter særlige rettigheder ikke kan stiftes eller forbeholdes over et skibs bestanddele eller det i stk. 1 nævnte tilbehør bortset fra fiskeredskaber. Det er herefter klart, at salg med ejendomsforbehold af de i stk. 1 omhandlede genstande ikke lovligt kan finde sted. Dette gælder f. eks. også et ekkolod, der nævnes udtrykkeligt i stk. 1, og derfor ikke kan betragtes som faldende ind under „fiskeredskaber“ i stk. 3.

Det er iøvrigt overfor kommissionen oplyst, at

salg af fiskeredskaber for tiden kun sjældent sker med ejendomsforbehold, men da man ikke kan se bort fra, at der kan komme til at foreligge et praktisk behov for at kunne tage et sådant ejendomsforbehold, eventuelt i forbindelse med distribution af fiskeredskaber gennem særlige indkøbsforeninger, og da sådanne redskaber næppe kan spille nogen rolle som pantsætningsobjekt, da de normalt kun vil have en kort levetid, har kommissionen ment at burde undtage fiskeredskaber fra den præceptive regel i stk. 3.

Til § 49.

Den gældende skibsregistreringslov indeholder ingen regler om en ejers adgang til ombytning af en ophørt panteret med en ny panteret, om notering af ejerant eller om oprykning for efterpant-havere. I praksis noteres vedtagelser i pantedokumenterne om oprykning og lignende vilkår i skibsregistret, og tinglysningslovens regler er i mangel af positive lovbestemmelser blevet anset for anvendelige med hensyn til skibe, omend der ikke foreligger nogen domspraksis, der stadfæster dette forhold.

Kommissionen er af den opfattelse, at der i den nye skibsregistreringslov bør optages regler, der regulerer de heromhandlede spørgsmål i overensstemmelse med tinglysningslovens § 40 og den foreliggende praksis.

Man har overvejet muligheden af at gå et skridt videre end tinglysningsloven og udelukke også den deri hjemlede begrænsede oprykning, men er kommet til det resultat, at der bør gives adgang til at træffe aftale om oprykning for efterstående panthavere i samme omfang, som hjemlet ved tinglysningslovens § 40, stk. 3, da der efter kommissionens opfattelse ved skibe endog foreligger et større behov for oprykning end ved fast ejendom, idet skibe hurtigere forringes i værdi, hvilket bør opvejes af en oprykning i prioritet.

Man finder det iøvrigt ønskeligt og hensigtsmæssigt, at der på dette område hersker størst mulig overensstemmelse mellem de regler, der gælder for pantsætning af fast ejendom og af skib.

Udkastets § 49, stk. 1 foreslås herefter affattet i det væsentlige ganske som tinglysningslovens § 40, stk. 1, første og andet punktum. Dog skal et ved en panterets bortfald opstået ejerant ikke noteres ex officio, men kun på ejerens udtrykkelige begæring, hvilket i overensstemmelse med praksis normalt vil ske ved registrering af et ejerantebrev.

Stk. 2 svarer til tinglysningslovens § 40, stk. 1, sidste punktum. Man har dog søgt at formulere reglen på en sådan måde, at det tydeliggøres, at